

«Όταν τα συναισθήματα παίρνουν ζωή!»

Ιστορία Κουκλοθέατρου

Πω, πω συναισθήματα!

(εσωτερική φωνή) Μια φορά και έναν καιρό.....

Μαμά: Καλημέρα παιδιά! Ελάτε εδώ, θέλω να σας μιλήσω!

Κάτι συνέβη χθες νομίζω μεταξύ σας... Ξανθούλα, για έλα εδώ ...

Ξανθούλα: Πες μου, μαμά...

Μαμά: Τι έγινε χθες με τον αδερφό σου;

Ξανθούλα: Εεε να, γέλασα επειδή είδα ότι του έλειπε το ένα δόντι... Να και τώρα που το λέω μου έρχεται να γελάσω!

Μαμά: Θυμάσαι Ξανθούλα μου, πριν λίγο καιρό που είχες βγάλει και συ ένα δοντάκι;

Ξανθούλα: Ναι αλλά δεν έβγαλα το μπροστινό! Χα χα! Μα κοίταξέ τον μαμά! Είναι φαφούτης!

Μαμά: Αυτό που κάνεις, δεν είναι σωστό...

Ξανθούλα: Μα είναι αστείο! Πώς να μη γελάσω;

Μαμά: Με σένα γέλασε κανείς όταν έβγαλες δόντι;

Ξανθούλα: Ε;.....Όχι μαμά...

Μαμά: Ε, τότε γιατί τον κοροϊδεύεις και τον κάνεις να στεναχωριέται;

Ξανθούλα: Στεναχωρήθηκε;

Μαμά: Εμ βέβαια. Εσύ δε θα στεναχωριόσουν στη θέση του;

Ξανθούλα: Δεν ξέρω... μπορεί.... μάλλον ...έχεις δίκιο, αλλά...

Μαμά: Πρέπει να ξέρεις ότι όταν βγάζεις ένα δοντάκι, σημαίνει ότι μεγαλώνεις!

Ξανθούλα: Δηλαδή, ο Δοντούλης είναι πιο μεγάλος από μένα;

Μαμά: Ίσα είστε! Αφού είστε δίδυμοι! Ξανθούλα μου, δεν πρέπει να ζηλεύεις..., είστε αδέρφια και πρέπει να παίζετε μαζί! Έτσι δεν είναι;

Ξανθούλα: Μέχρι χθες. Γιατί ο Δοντούλης με χτύπησε...

Μαμά: Πότε;

- Ξανθούλα:** Όταν γελούσα...
- Μαμά:** Ήταν επειδή τον κορόιδευες... Για έλα εδώ Δοντούλη...
- Δοντούλης:** Μάλιστα μαμά...
- Μαμά:** Γιατί χτύπησες την Ξανθούλα;
- Δοντούλης:** Τη χτύπησα.... τη χτύπησα....επειδή με κορόιδευε! Ε, θύμωσα κα της έδωσα μια...
- Μαμά:** Δεν είναι σωστό ούτε να κοροϊδεύουμε ούτε να θυμώνουμε. Μπορούμε να λύσουμε όλες μας τις διαφορές με τα λόγια!
- Δοντούλης:** Ε, ναι Μαμά αλλά με νευρίασε...
- Μαμά:** Μα είστε αδέρφια! Δεν είναι σωστό...
- Δοντούλης:** Έχεις δίκιο μαμά αλλά...πολύ λυπάμαι τώρα...
- Μαμά:** Θα θέλατε να συνεχίσετε να παίζετε μαζί; Αν ναι, περιμένω εδώ, μπροστά μου να πει κάτι ο ένας στον άλλον...
- Δοντούλης:** Ξανθούλα... Έλα λίγο να σου πω...
- Ξανθούλα:** Και εγώ θέλω Δοντούλη μου... Ήθελα να σου πω συγγνώμη που σε κορόιδεψα και σε έκανα να στεναχωρηθείς... Είμαι ανόητη και ζηλιάρα... Αλλά είσαι ο καλύτερος αδερφός και ο καλύτερός μου φίλος! Δε θέλω να σταματήσουμε να παίζουμε μαζί...
- Δοντούλης:** Και εγώ συγγνώμη Ξανθούλα που σε χτύπησα... Είμαι ξεροκέφαλος και θυμώνω εύκολα! Δε χρειάζεται όμως να το συνεχίσουμε... Έτσι δεν είναι;
- Ξανθούλα:** Αχ! Ναι Δοντούλη μου! Και χθες ήμουν πολύ στεναχωρημένη γιατί νόμιζα ότι δε θα μου ξαναμιλήσεις και δε θα ξαναπαίζουμε μαζί...
- Δοντούλης:** Και εγώ το ίδιο! Αλλά πέρασε τώρα, ε; Το ξεχνάμε αφού είμαστε αδερφάκια!
- Μαμά:** Μπράβο παιδιά μου! Έτσι σας θέλω! Πηγαίνετε να παίξετε τώρα!
(τα παιδιά φεύγουν)(ντριν) Μα ποιος είναι;
- Κα Μαουρούλα:** Καλή μέρα! Συγγνώμη που ενοχλώ.
- Μαμά:** Δεν ενοχλείτε καθόλου, κυρία Μαουρούλα. Περάστε παρακαλώ. Τι κάνετε; Η κόρη σας είναι καλά; Πώς και δεν τη φέρατε να παίξει με τα παιδιά μου;
- Κα Μαουρούλα:** Δεν ήθελε να έρθει...να πως να σας το πω...φοβόταν λιγάκι...
- Μαμά:** Φοβόταν; Γιατί, τι έγινε;
- Κα Μαουρούλα:** Ήθελα να τη φέρω εδώ σήμερα για να πάω σε κάτι δουλειές, αλλά μόλις της είπα να έρθει, έβαλε τα κλάματα...

Μαμά: Μα αυτό είναι πολύ περίεργο! Αφού η Μαουρούλιτσα κάνει πολύ καλή παρέα με τα παιδιά μου και κυρίως με την Ξανθούλα!

Κα Μαουρούλα: Η Ξανθούλα όμως της έκανε πλάκα ότι κυκλοφορεί στο σπίτι σας ένα δόντι που θέλει να τη φάει...

Μαμά: Άντε πάλι με αυτό το δόντι...

Κα Μαουρούλα: Η Μαουρούλιτσα μου είπε ότι δε θα ξανάρθει σπίτι σας και δε θα ξαναμιλήσει με τη Ξανθούλα, γιατί την αγριεύει.

Μαμά: Αχ αυτά τα παιδιά...τι να τους πω πια... Και για πείτε μου... Της είπατε ότι η Ξανθούλα το είπε για πλάκα;

Κα Μαουρούλα: Βέβαια, αλλά δε με πίστεψε. Καλό είναι νομίζω να της το πει η ίδια η Ξανθούλα.

Μαμά: Φυσικά. Και να της συζητήσει συγγνώμη γιατί είναι κρίμα να χαλάσουν τη φιλία τους για τέτοια πράγματα... Μην ανησυχείτε κυρία Μαουρούλα. Θα της μιλήσω τώρα κιόλας. Πρέπει να είναι προσεκτική και να μη φοβίζει τους άλλους. Πολύ λυπάμαι που στενοχωρήθηκε η κόρη σας. Αλλά η Ξανθούλα είμαι σίγουρος ότι θα της ζητήσει συγγνώμη και θα ξαναγίνουν φίλες.

Κα Μαουρούλα: Το εύχομαι.

Μαμά: Θα το δείτε...Μην ανησυχείτε καθόλου.

Κα Μαουρούλα: Να μείνω ήσυχη;

Μαμά: Εννοείτε. Τα παιδιά ξέρουν να διορθώνουν τα λάθη τους. Θα πω στην Ξανθούλα να περάσει μετά από το σπίτι σας για να μιλήσει με τη Μαουρούλιτσα.

Κα Μαουρούλα: Ευχαριστώ πολύ κύρια Κική. Γεια σας!

Μαμά: Στο καλό. *(φεύγει η κα Μαουρούλα)* Ξανθούλα! Για έλα λίγο που σε θέλω...

Ξανθούλα: Πες μου μαμά!

Μαμά: Αυτή η ιστορία με το δόντι είχε συνέχεια;

Ξανθούλα: Ωχ... Εεεε... Τι εννοείς; Δεν καταλαβαίνω... Αφού είπα συγγνώμη στο Δοντούλη και ξαναγίναμε φίλοι. Να, τώρα παίζαμε μια χαρά στο δωμάτιό μας.

Μαμά: Δε μιλάω για τον Δοντούλη... Για τη Μαουρούλιτσα μιλάω.

Ξανθούλα: Τι έγινε; Δεν έκανα τίποτα...

Μαμά: Μήπως τη φόβισες με κάτι;

Ξανθούλα: Ε όχι και τη φόβισα... Μια πλάκα της έκανα...

Μαμά: Ναι αλλά το ξέρεις ότι δε θέλει να έρθει στο σπίτι μας γιατί φοβάται μη τη φάει ένα δόντι;

Ξανθούλα: Χα χα χα!

Μαμά: Δεν είναι αστείο. Δεν είναι σωστό να φοβίζουμε τους φίλους μας. Το ξέρεις ότι δε θέλει να σε έχει πια φίλη;

Ξανθούλα: Τι; Αλήθεια; Μα... μια πλάκα έκανα...

Μαμά: Θα σου άρεσε σένα να σε τρόμαζε κάποιος για να κάνει πλάκα;

Ξανθούλα: Έχεις δίκιο μαμάκα. Και τώρα τι να κάνω για να μην τη χάσω από φίλη; Να πάω να τη βρω σπίτι της, να της ζητήσω συγγνώμη και να της πω την αλήθεια;

Μαμά: Μπράβο Ξανθούλα μου. Αυτό περίμενα να ακούσω από σένα. Το ήξερα εγώ ότι είσαι πολύ καλό κορίτσι και ότι θα επανορθώσεις. Αφού την αγαπάς τη φίλη σου.

Ξανθούλα: Αχ ναι μαμά! Πολύ!

Μπαμπας: Εγώ θέλω μόνο να κάνεις στους άλλους αυτό που θα'θελες να σου κάνουν.

Ξανθούλα: Δηλαδή;

Μαμά: Να τους αγαπάς, να μη ζηλεύεις, ούτε να κοροϊδεύεις ή να τους φοβίζεις...

Ξανθούλα: Τόσα πολλά;

Μαμά: Μπορεί να φαίνονται πολλά αλλά αν σκεφτείς ότι έτσι δε θα τους χάσεις ποτέ και θα σ'αγαπούν για πάντα, αξίζει να τα κάνεις όλα αυτά. Σωστά;

Ξανθούλα: Βέβαια.

Μαμά: Αν έβαζες λοιπόν τον εαυτό σου στη θέση του Δοντούλη και της Μαουρούλιτσας, θα έβλεπες ότι δεν θα σ' άρεσε να σε κοροϊδεύουν ούτε να σε τρομάζουν. Έτσι δεν είναι;

Ξανθούλα: Έχεις δίκιο... Δε θα το ξανακάνω.

Μαμά: Το ίδιο ισχύει και για τον Δοντούλη. Δε θα του άρεσε να τον χτυπούσε κάποιος. Άρα δεν έπρεπε να σε χτυπήσει...

Ξανθούλα: Το κατάλαβα μαμά. Θα γίνω το καλύτερο παιδί του κόσμου για να χαίρεσαι και συ για μένα.

Μαμά: Μπράβο Ξανθούλα μου. Είμαι πολύ περήφανος για σένα. Είσαι καταπληκτικό παιδί! Λοιπόν, πήγαινε να βρεις τη Μαουρούλιτσα, να γίνετε φίλες και να περάσετε καλά!

Ξανθούλα: Ευχαριστώ μαμά! Θα πω και στον Δοντούλη να έρθει.

(εσωτερική φωνή) και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς.... Καλύτερα!